

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: plk. Mgr. V. H.
zastoupený JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem
sídlem Václavské náměstí 819/43, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Náместek policejního prezidenta
pro službu kriminální policie a vyšetřování
se sídlem Policejní prezidium ČR, Strojnická 935/27
170 89 Praha 7 - Holešovice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 2. 3. 2022, č. j. PPR-4112-118/ČJ-2021-990131

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce byl rozhodnutím ředitele Útvaru policejního vzdělávání a služební přípravy ve věcech kázeňských (dále jen „*služební funkcionář I. stupně*“ nebo „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 25. 10. 2021, č. 73/2021 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) uznán vinným ze spáchání jednání majících znaky přestupků podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení pro nesplnění povinnosti podle § 31 odst. 3 písm. c) krizového zákona, neboť v době nouzového stavu vyhlášeného usnesením vlády č. 957/2020 ze dne 30. 9. 2020 úmyslně nestrpěl omezení vyplývající z krizových opatření stanovených v době krizového stavu a
 - a. v rozporu s částí I. bodu 2 usnesení vlády č. 57 ze dne 22. 1. 2021, o přijetí krizového opatření, kterým se zakazuje přítomnost veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb (např. restaurace, hospody a bary)
 - b. v rozporu s částí II. usnesení vlády č. 1375 ze dne 23. 12. 2020, o přijetí krizového opatření, kterým se zakazuje volný pohyb osob na území České republiky v době od 5:00 do 20:59 a v rozporu s částí III. bodu 2 usnesení vlády č. 1375, kterým se nařizuje omezit kontakty s jinými osobami na nezbytně nutnou míru,
 dne 23. 1. 2021 cca od 19:00 hod pobýval v provozovně stravovacích služeb v hotelu P. v T.
2. Za toto jednání byl žalobci uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 7 % na dobu 3 měsíců.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí ve výroku změnil tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání jednání, která mají znaky přestupků
 - a. *podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (krizového zákona), (dále jen „krizový zákon“), pro nesplnění povinnosti podle § 31 odst. 3 písm. c) krizového zákona, neboť v době nouzového stavu vyhlášeného usnesením vlády č. 957/2020 ze dne 30. 9. 2020 nestrpěl omezení vyplývající z krizových opatření stanovených v době krizového stavu a v rozporu s částí I. bodu 2 usnesení vlády č. 57 ze dne 22. 1. 2021, o přijetí krizového opatření, kterým se zakazuje přítomnost veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb (např. restaurace, hospody a bary), dne 23. 1. 2021 cca od 19:00 hod. pobýval v provozovně stravovacích služeb v hotelu P. v T.,*
 - b. *podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona pro nesplnění povinnosti podle § 31 odst. 3 písm. c) krizového zákona, neboť v době nouzového stavu vyhlášeného usnesením vlády č. 957/2020 ze dne 30. 9. 2020 nestrpěl omezení vyplývající z krizových opatření stanovených v době krizového stavu a v rozporu s částí II. usnesení vlády č. 1375 ze dne 23. 12. 2020, o přijetí krizového opatření, kterým se zakazuje volný pohyb osob na území České republiky v době od 05:00 hod. do 20:59 hod., opustil své bydliště, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, neboť nespadal pod žádnou z výjimek stanovených usnesením vlády č. 1375, a dne 23. 1. 2021 cca od 19:00 hod. pobýval v provozovně stravovacích služeb v hotelu P. v T.,*
 - c. *podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona pro nesplnění povinnosti podle § 31*

odst. 3 písm. c) krizového zákona, neboť v době nouzového stavu vyhlášeného usnesením vlády č. 957/2020 ze dne 30. 9. 2020 nestrpěl omezení vyplývající z krizových opatření stanovených v době krizového stavu a v rozporu s částí III. bodu 2 usnesení vlády č. 1375, kterým se nařizuje omezit kontakty s jinými osobami na nezbytně nutnou míru, dne 23. 1. 2021 cca od 19:00 hod. pobýval v provozovně stravovacích služeb v hotelu P. v T., kde se setkal s dalšími osobami v záležitosti, kterou nelze označit za nutnou a nezbytnou.

4. *Žalobce se dle žalovaného shora uvedených jednání dopustil úmyslně, neboť věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn.*
5. Za tato jednání byl žalobci stanoven kázeňský trest snížení základního tarifu o 7 % na dobu 3 měsíců. Žalovaný žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení podle § 177 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

II. Žaloba a vyjádření k žalobě

6. Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu, v ní se domáhá zrušení žalovaného i prvostupňového rozhodnutí.
7. V prvním žalobním bodu žalobce namítl procesní vady. Uvedl, že v řízení namítl podjatost ministra vnitra H., podjatost policejního prezidenta Š., systémovou podjatost policejního prezidia i ministerstva vnitra. Ministr vnitra rozhodl o vyloučení policejního prezidenta jak v kázeňském řízení, tak v řízení o jednání, které má znaky přestupku s tím, že jiné osoby zařazené v policejním prezidiu podjaté nejsou. K projednání odvolání v obou věcech byl pak usnesením ministra vnitra určen služební orgán I. stupně.
8. Podle žalobce měl být služební orgán I. stupně vyloučen již jen dle § 14 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád jakožto podržžený vyloučeného služebního funkcionáře. Byť ministr vnitra vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 133/2012 – 19, považuje tento závěr žalobce za ústavně nekonformní, neboť jde proti doslovnému textu zákona. Policejní prezident není vedoucím ústředního správního úřadu, vztahují se na něj ustanovení § 14 odst. 1 – 6 správního řádu. Podle žalobce mohl být dle § 14 odst. 5 ve spojení s § 131 odst. 4 správního řádu určen jiný podržžený ministra vnitra – generální ředitel Hasičského záchranného sboru či ředitel Úřadu pro zahraniční styky a informace.
9. Poukázal také na to, že 12. 1. 2022 byl vyloučen policejní prezident, 13. 1. 2022 bylo pak rozhodnuto o odvolání v kázeňských věcech (proti rozhodnutí ze dne 1. 11. 2021, č. j. 93/2021). Žalobce byl zbaven možnosti namítnout podjatost nově určeného služebního funkcionáře. Podle žalobce krátká časová návaznost rozhodnutí vzhledem k rozsahu spisového materiálu svědčí podjatosti žalovaného a systémové podjatosti policejního prezidenta. Ministr vnitra řádně nevysvětlil, proč určil žalovaného a nikoliv prvního náměstka policejního prezidenta. Byť žalobce proti usnesení o nevyhovění námítky systémové podjatosti podal odvolání (2 rozklady), ministr vnitra setrval na svém postoji (přezkoumával vlastní rozhodnutí).
10. V druhém žalobním bodu žalobce namítl nesprávnou právní kvalifikaci svého jednání.
11. Žalobce v první řadě namítl, že chodba hotelu P. v T. není provozovnou stravovacích služeb (např. restauračního zařízení, hospody, baru atp.) Takovou provozovnou by podle žalobce byla hotelová restaurace, nikoliv prostor, kam si hosté odnesou nápoj či jídlo. Navíc žalobce

na chodbě hotelu mohl legálně pobývat, vzhledem k tomu, že se v hotelu ubytoval. Je nerozhodné, jestli se na chodbě nacházel před či po ubytování, taková podmínka z usnesení vlády ze dne 22. 1. 2021, č. 57 nebo ze dne 23. 12. 2020 č. 1375 nevyplývala. Má za to, že pokud se nejprve neubytoval, byl na schůzce a ubytoval se po ní, pak nebyl naplněn materiální znak přestupku.

12. Žalobce dále namítl, že jako prezident UNITOP spadal pod výjimku čl. I bod 2 ve spojení s čl. II bod 7 usnesení vlády. Výkon činnosti statutárního orgánu lze podle žalobce podřadit pod „jinou obdobnou činnost“ nebo „výkon povolání“. Pojem „povolání“ je obecnější, může jím být i výkon funkce prezidenta UNITOPU ČR či jakéhokoliv jiného spolku, aniž by taková činnost byla odměňována.
13. Podle žalobce bylo prokázáno, že na místě neprobíhala žádná „bujará party“. Nebyl součástí rodinného setkání pana B., nikdo tam žalobce neviděl, ten pouze „ve dveřích“ panu B. poblahopřál a seděl v prvním patře na chodbě mimo provozovnu stravovacích služeb, věnoval se pouze pracovním povinnostem. Žalovaný své domněnky důkazně nepodložil, inklinuje spíše k tomu, čemu uvěřil nebo neuvěřil. Žalobce upozornil na zásadu *in dubio pro reo*, podle níž v rovině přestupkového práva pokud existuje pochybnost, že se skutkový děj odehrál jinak, než tak, že naplňuje znaky přestupku, nepřipadá shledání viny v úvahu. Žalobce pak neviděl důvod, proč, pokud vyhověl všem zákonným výjimkám, aby uskutečnil jednání videokonferenčně. Má za to, že by služební funkcionář měl doložit, že sám absolvoval veškerá jednání prostřednictvím videokonference. Žalobce zdůraznil, že zastupoval 25000 sportovců, situaci ve sportu bylo nutno intenzivně řešit. Potkat na jednom místě pana H. a pana Š. bylo vzhledem k jejich vytíženosti nemožné.
14. Jako třetí žalobní bod žalobce namítl nezákonnost, nepřezkoumatelnost, vady řízení, protiústavnost žalovaného i prvostupňového rozhodnutí.
15. Žalobce namítl k nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, že služební funkcionář svoji úvahu nahradil uvážením správního orgánu, který pro řešení věci nebyl věcně a místně příslušný. Odbor bezpečnostní politiky ministerstva vnitra není oprávněn hodnotit právní otázky, ke kterým je povinen služební funkcionář.
16. Dále žalobce namítl, že usnesení vlády č. 57 a č. 1375 postrádala odůvodnění, což je nezbytné proto, aby se jimi občané mohli řídit a soudy je mohly přezkoumat. Není možné posoudit oběť – omezení základního práva – s užitkem, který byl dosažen ve prospěch společnosti. Je diskutabilní, jaký rozsah výjimek byl povolen. Zvolený restriktivní výklad podle žalobce není na místě, podle žalobce je nezbytné zvolit extenzivní výklad dle článku 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť došlo k omezování základních lidských práv a svobod.
17. Podle žalobce je rovněž nezákonný důkaz přepisem telefonického rozhovoru s Š. Žalovaný relativizoval i tvrzení služebního funkcionáře o nedodržení časového rámce výjimky. Jedná se o nezákonný důkaz, navíc popřený jinými vyjádřeními (např. svědka H.).
18. Řízení dle žalobce bylo zatíženo průtahy, byť se jedná o pořádkové lhůty, které nebyly dodrženy, díky průtahům a časové tísní byl žalobce zkrácen na svých procesních právech (neprovedení výslechů, ústního jednání, doložení rozhodnutí atp.)
19. Žalobce namítl, že nesprávně nebylo provedeno dokazování navrženými rozhodnutími Krajské hygienické stanice a Magistrátu města Teplice. Žalobce uvedl, že v 11 případech byly věci odloženy, uděleny byly 3 pokuty a v jeho případě došlo k trestu za 12.000 Kč. Tím byla porušena zásada rovnosti dle § 2 odst. 4 správního řádu. Přitom služební orgány poukazují na to, že H., Š. a D. byly uloženy pokuty ve výši 10.000 Kč, aniž by k tomu byly

založeny do spisu rozhodnutí. Založený přípis KHS Ústeckého kraje podle žalobce nepostačí.

20. Dále nebylo provedeno dokazování fotografickou dokumentací, výsledkem H. a H., výslech ředitele odboru bezpečnostní politiky, videonahrávka nebyla provedena jako důkaz.
21. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal s námitkou, že věc má přidělenou spisovou značku Policejního prezidia, ačkoliv řízení vede ředitel Útvaru policejního vzdělávání a služební přípravy. Podle žalobce jsou veškeré úkony nicotné, oprávněná úřední osoba musí být služebně zařazena na správním orgánu, který řízení zahájil.
22. Žalobce dále namítl, že na konci řízení požádal po provedeném dokazování nařízení ústního jednání, na kterém se hodlal k celé věci osobně vyjádřit. Toto právo mu bylo upřeno, nebyl o tom poučen a nebylo o tomto zamítnutém návrhu rozhodnuto formou usnesení. S tím souvisí, že provedené dokazování bylo provedeno mimo ústní jednání, což považuje žalobce za hrubé porušení svých procesních práv.
23. Žalovaný ve vyjádření v žalobě setrval na svém procesním postoji, navrhl zamítnutí žaloby, má za to, že žalobce se snaží své jednání bagatelizovat a dovolává se ochrany z pozice prezidenta zájmového sdružení UNITOP v době, kdy se ostatní obyvatelé ČR zájmové činnosti věnovat ani nemohli.
24. Uvedl, že o žalobce námitku podjatosti uplatnil a ministr vnitra o ní rozhodl dne 10. 3. 2022. K definici chodby hotelu jako provozovny stravovacích služeb poukázal na definice dle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a nařízení Evropského parlamentu č. 178/2002 ze dne 28. 1. 2022. Má za to, že zařízení jako celek je provozovnou stravovacího zařízení. Dále je názoru, že ubytovat se v hotelu žalobce zamýšlel až po zhodnocení okolností jako počasí a únava. V době jednání žalobce tak nemohla být přítomnost odůvodněna ubytováním v hotelu. Podle jeho názoru nelze pochybovat o společenské škodlivosti jednání. Poukázal na to, že žalobce byl v dané době ředitelem Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, měl jít příkladem svým podřízeným, kteří dohlíželi na dodržení zavedených opatření. V důsledku koronavirových opatření byl společenský život omezen na minimum, žalobce porušil hned několik povinností vyplývajících z několika předpisů.
25. Nadále je žalovaný názoru, že výkon prezidenta spolku UNITOP nespadal pod žádnou z výjimek ze zákazu volného pohybu osob. Žalovaný nemá pochybnosti o povaze tehdejšího jednání, to bylo dostatečně prokázáno podklady. Žalovaný setrval na tom, že jednání mohla proběhnout videokonferenčně, nejistota sportovců neodůvodňuje nutnost osobního jednání či ponechání na příznivější dobu.
26. Podle žalovaného užil výklad odboru bezpečnostní politiky podpůrně jako výklad metodického orgánu. Sám prvostupňový orgán jej použil jako doporučující, s námitkami se poté i vypořádal. Předmětná usnesení vlády sice byla bez odůvodnění, jednání žalobce v danou dobu byla protiprávní, jejich dikce byla naplněna. Žalovaný poukázal na to, že služební orgán se zabýval povahou pobytu z titulu žalobce coby prezidenta UNITOP a zda náležel pod stanovené výjimky, přičemž neuvěřil obhajobě žalobce, že účelem pobytu na místě bylo pracovní jednání. Naopak služební orgán shledal, že se nepodařilo prokázat, že účelem byl pobyt žalobce na rodinném setkání B.
27. Žalovaný je názoru, že není důvod považovat tvrzení svědka Š. z telefonického rozhovoru za nezákonný, i bez něj byl skutkový stav zjištěn dostatečně. Navíc sdělení svědka Š. je podpořeno i výsledkem svědka H. Žalovaný rovněž setrval na tom, že lhůty v řízení byly

pořádkové, překročení nemá za následek nezákonnost rozhodnutí. Co se týče neprovedení důkazů rozhodnutími o pokutách, žalovaný má za to, že stačilo sdělení Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje, z něhož vyplývá, že H., Š. a D. byly uděleny pokuty za pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest, což není předmětem nynější věci. Magistrát města Teplice rozhodnutím nezaslal, neboť neshledal zákonný důvod pro poskytnutí rozhodnutí. Výsledky svědků H. a H. žalovaný neprovedl, neboť ti se dle svých sdělení akce neúčastnili, žalobce neodůvodnil nezbytnost jejich výslechu, skutkový stav byl zjištěn jinak. Neztotožnil se rovněž s námitkou nicotnosti úkonů oprávněných úředních osob, má za to, že pověření oprávněné úřední osoby z personálního odboru policejního prezidia bylo zcela na místě. Postup podle žalovaného byl opodstatněn podle § 15 odst. 2 a 4 správního řádu. Ústní jednání v řízení o služebním poměru ani dle správního řádu či přestupkového zákona dle žalovaného není povinné, povinné je vést řízení ústně (§ 186 odst. 1 služebního zákona). Tomu vyhověno bylo, stejně tak měl žalobce po celou dobu řízení prostor k vyjádření, čehož využil. Žalobce dále věděl, jaké jsou součásti správního spisu, bylo na něm, zda se s nimi seznámí. Postup pro dokazování v řízení o služebním poměru není stanoven, stačilo, že se s ním seznámil služební funkcionář.

28. Žalobce k vyjádření žalovaného nepodal repliku.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

29. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
30. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť ani jedna ze stran se k výzvě soudu, zda s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí, nevyjádřila (jejich souhlas projednáním věci bez jednání byl tedy presumován). Soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – zásadní podklady jsou totiž součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem soudního přezkumu. Správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
31. Podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru (dále jen „*zákon o služebním poměru*“) věty první je kázeňským přestupkem zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku. Řízení o kázeňském přestupku je následně upraveno v § 186 – §189a zákona o služebním poměru. Zákon o služebním poměru obsahuje poměrně autonomní úpravu řízení ve věcech služebního poměru, není tato úprava ani zdaleka komplexní. V řízení ve věcech služebního poměru tedy lze subsidiárně použít správní řád tam, kde zákon o služebním poměru nestanoví jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu) i v případě, že na správní řád výslovně neodkazuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, čj. 7 As 281/2016-26, nebo ze dne 29. 3. 2018, čj. 5 As 8/2017-26, ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 Ads 153/2011 - 75).
32. Podle § 31 odst. 3 písm. c) zákona č. 240/2000 Sb. o krizovém řízení a o změně některých zákonů je fyzická osoba v době krizového stavu povinna strpět omezení vyplývající z krizových opatření stanovených v době krizového stavu. Podle § 34 odst. 1 písm. a)

krizového zákona se fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v době krizového stavu nesplní a) některou z povinností podle § 31 odst. 3 písm. a), b) nebo c).

33. Žalobci je kladeno za vinu porušení konkrétně omezení dle čl. I bodu 2 usnesení vlády ze dne 22. 1. 2021, č. 57/2021 (publ. pod č. 23/2021 Sb.), konkrétně zákazu přítomnosti veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb (např. restaurace, hospody a bary).
34. Dále je mu kladeno za vinu porušení zákazu volného pohybu osob v době od 5:00 do 20:59 na území celé České republiky dle č. II usnesení vlády ze dne 23. 12. 2020, č. 1375/2020 (publ. pod č. 595/2020 Sb.) – prodlouženo usnesením vlády č. 12/2021 ze dne 7. 1. 2021, a č. 56/2021 ze dne 22. 1. 2021 do 14. 2. 2021. Konečně je žalobci kladeno za vinu porušení čl. III.2 usnesení vlády č. 1375/2020, které spočívalo v omezení kontaktu s jinými osobami na nezbytně nutnou míru.
35. Žalobce především tvrdí, že v době setkání byl na chodbě hotelu, což nelze kvalifikovat jako provozovnu stravovacích služeb, navíc tvrdí, že se na něj vztahovala výjimka dle čl. I bodu 2 písm. c) usnesení vlády č. 57/2021, kdy veřejnost mohla být přítomna v provozovnách v ubytovacích zařízeních za podmínky, že poskytují stravování pouze ubytovaným osobám, a to pouze v čase mezi 05:00 hod. a 20:59 hod. Dále žalobce poukazuje na výjimku dle čl. II bodu 1 usnesení vlády č. 1375/2020, která umožňovala cesty do zaměstnání a k výkonu podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti a má za to, že jeho přítomnost v místě byla odůvodněna pracovním jednáním žalobce v postavení prezidenta UNITOP.

Právní kvalifikace jednání žalobce

36. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 1. 2022, č. j. 2 As 340/2019 – 30, vyložil legální „*pojem provozovna stravovacích služeb*“. Vycházel z toho, že tento pojem je třeba vykládat v souladu s § 2 písm. i) zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, podle něhož se jedná o prostor potravinářského podniku, v němž je provozována stravovací služba zahrnující podávání pokrmů určených k přímé spotřebě v této provozovně.
37. Nejvyšší správní soud vyložil, že provozovnu stravovacích služeb lze v nejobecnějším slova smyslu definovat jako veřejnosti přístupný prostor, který provozovatel určuje k přímé spotřebě jím podávaných pokrmů [§ 2 písm. i) zákona o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek]. Je to zároveň také prostor, v němž potravinářský podnik (či konkrétně provozovatel potravinářského podniku) vykonává činnost související s jakoukoli fází výroby, zpracování a distribuce potravin či pokrmů, tj. kde poskytuje stravovací službu (čl. 3 odst. 2 a 3 nařízení č. 178/2002, § 23 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví). Článek 3 odst. 2 Nařízení zároveň specifikuje, že potravinářským podnikem se rozumí podnik veřejný nebo soukromý, ziskový nebo neziskový. Nejvyšší správní soud uvedený výklad pojmu uzavřel s tím, že při posouzení, zda se jedná o provozovnu stravovacích služeb, je v intencích těchto podmínek nutno důkladně posuzovat individuální okolnosti každého případu a za tím účelem i zjišťovat rozhodné skutkové okolnosti bez důvodných pochybností.
38. O povaze předmětných prostor, kde se uskutečnilo setkání žalobce s H. a Š. vypovídají z obsahu správního spisu následující podklady. Žalobce ve vyjádření ze dne 26. 1. 2021 uvedl, že si se svědky H. a Š. u setkání chtěli dát kávu. Rovněž ve své výpovědi uvedl, že viděl účastníky rodinného setkání, ti seděli u prostřených stolů, nešlo o rautový styl (dle svědka H. probíhalo ve vedlejší místnosti, než bylo jednání se žalobcem). Rovněž žalobce uvedl, že

u stolu, kde měl jednání, měl malé občerstvení, a že za občerstvení a za nocleh poté zaplatil částku 2000 Kč. Rovněž svědek H. potvrdil, že žalobce měl občerstvení (měl ho i on sám - uvedl, že si dal kávu).

39. Z vyjádření žalobce, dvou svědků (H. a B.) dále vyplývá, že prostory, kde probíhala rodinná oslava B., jsou určeny jak k setkávání osob, tak i ke stravování a fakticky tam probíhala oslava, kde docházelo ke konzumaci pokrmů. V těchto prostorech se uskutečnilo setkání osob i konzumace pokrmů. Setkání žalobce a svědků H. a Š. se uskutečnilo ve vedlejší místnosti, která je dle vyjádření B. rovněž určena k setkávání osob a rovněž je v ní možno i konzumovat pokrmy. I z fotografií interiéru hotelu, které jsou součástí spisové dokumentace (jejichž autenticitu žalobce konkrétně nezpochybil), pak vyplývá, že daná místnost-chodba je nepochybně určitelná k pořádání setkání s jídlem (viz. fotografie, kde je zachyceno několik bistro koktejlových stolů). Rovněž svědek H. potvrdil, že na chodbě byly takové stolečky, u kterých při setkání stáli.
40. Žalobce se tedy se svědky setkal ve vnitřních prostorách hotelu, které nepochybně jsou určeny k využití i jako provozovna stravovacích služeb a při setkání tento prostor jako provozovna byl využitý. Podle městského soudu bylo tedy prokázáno, že žalobce se v době setkání nacházel v prostorách, kde docházelo k poskytování stravovacích služeb.
41. O okolnostech ubytování žalobce vyplývá ze spisu tolik, že žalobce přijel do T. kolem 19:00, domluvil si nocleh a ráno vyrazil zpět. Žalobce přijel na místo buďto z L. či z místa svého trvalého bydliště v L., okr. K. (viz záznam o provozu služebního vozidla žalobce ve dnech 22. 1. – 25. 1. 2021). Domovní kniha hotelu a daňový doklad č. 2760 potvrzují ubytování žalobce v dnech 23. 1. – 24. 1. 2021. Žalobce sám uvedl, že se po setkání ubytoval a ráno kolem 10:00 z hotelu odcestoval. O tom, že by měl mít pobyt v místě i jiný účel, žalobce už nic netvrdí. Podle názoru soudu není rozhodné, zda se žalobce ubytoval před nebo po setkání. Podstatné je, že žalobce sám uvedl, že přijel, setkal se se jmenovanými osobami, přenocoval a ráno odjel. Z těchto podkladů tedy vyplývá, že žalobce do místa fakticky přicestoval pouze za účelem setkání a po jeho absolvování zase odjel.
42. Přítomnost veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb byla dovolená pouze za podmínky, že poskytoval stravování pouze ubytovaným osobám a pouze v čase mezi 5:00 – 20:59. V první řadě je zjevné, že provozovna neposkytovala stravovací služby pouze ubytovaným – dle domovní knihy byli totiž ubytováni jen 4 hosté (D., F., žalobce a P.). Rodinného setkání B. se však účastnily i další osoby, které v hotelu nebyly ubytované - např. svědek H. a další lidé (svědek odhadl počet účastníků rodinného setkání na 12 lidí).
43. Podstatné je však posouzení toho, zda žalobce byl na místě z důvodu výkonu povolání, podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti. Jednak dle článku I.4 krizového opatření č. 57/2021 bylo zakázáno poskytování ubytovacích služeb, s výjimkou poskytování ubytovacích služeb osobám za účelem výkonu povolání, podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti /písm. a), další výjimky nejsou pro projednávanou věc relevantní, pozn. městského soudu/. Krizovým opatřením č. 1375 byl zakázán volný pohyb osob na území České republiky od 5:00 do 20:59 s výjimkou cest do zaměstnání a k výkonu podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti a k výkonu povinnosti veřejného funkcionáře nebo ústavního činitele (bod II.1 krizového opatření). Pokud by nebyla splněna výjimka dle článku II krizového opatření, bylo nařízeno omezit kontakty s jinými osobami na nezbytně nutnou míru (článek III.2 tohoto krizového opatření).

44. Z výpovědi žalobce i svědka H. vyplývá, že se setkali potažmo i s Š., v záležitostech UNITOP, jehož předsedou je žalobce, to je mezi stranami nesporné. O účelu UNITOP vypovídají stanovy založené ve správním spisu článek 2 odst. 1 – jedná se o podporu výkonu sportovní činnosti příslušníku Policie ČR, Hasičského záchranného sboru a dalších členů UNITOP. Ze stanov UNITOPU dále vyplývá, že sportovci jsou sdružení v UNITOP prostřednictvím svých Klubů, které podporují policisty a hasiče.
45. Městský soud se poté se žalobcem neztotožnil v námitce, že by výjimka v čl. II.1 krizového opatření č. 1375/2020 připouštěla neurčitý či nejasný výklad pojmu „nebo jiné obdobné činnosti“. Smysl tohoto ustanovení (výjimky) je podle soudu naprosto zřejmý. Výjimkou ze zákazu volného pohybu osob dle čl. II.1 krizového opatření č. 1375/2020 byly cesty za výkonem povolání ať už v podobě zaměstnání, podnikatelské činnosti, výkonu povinností veřejného funkcionáře či ústavního činitele. „Jiná obdobná činnost“ by tedy svou povahou měla odpovídat těmto specifikovaným výjimkám.
46. Městský soud přisvědčil žalobci v tom, že z povahy funkce statutárního orgánu spolku by i obstarání záležitosti v zájmu spolku mohlo být (pokud by tento vztah ke spolku nebyl pokryt jinou z uvedených činností) tzv. „jinou obdobnou činností“ – to např. pokud by bylo nutné v zájmu spolku jednat u orgánu veřejné správy např. o dotačním titulu nebo pokud by na sportovišti bylo nutné zabezpečit hygienická opatření a řada dalších situací, v nichž by žalobce nutně potřeboval jednat jako statutární orgán spolku. Žalobce jako člen statutárního orgánu spolku UNITOP tedy mohl z titulu této funkce být na místě z důvodu výkonu jiné obdobné činnosti, pokud by však bylo prokázáno, že v danou chvíli na místě skutečně vykonával činnost („pracoval“) jako prezident UNITOP.
47. Právě tuto skutečnost služební funkcionář a žalovaný neshledali za prokázanou.
48. Městský soud se s jejich závěrem ztotožnil. Veřejně dostupnou informací je, že H. byl v dané době kromě předsedy NSA taktéž poslancem Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, Š. je doposud člen Rady České televize. Již z rozdílné povahy těchto funkcí pro soud není zřejmé, jak toto setkání mělo nutně přispět k činnosti UNITOP. Ani žalobce a ani svědek H. nepotvrdili žádné konkrétní téma, jehož řešení bylo nezbytné na daném setkání a za současné přítomnosti obou osob. Odůvodnění tohoto setkání se podle názoru soudu pohybuje v obecných tématech běžného rozhovoru. Žalobce i svědek H. jen obecně konstatovali, že se domlouvali o tom, že budou spolupracovat, že šlo o tzv. kontaktní schůzku v oblasti sportu. Svědek H. obecně uvedl, že žalobce mu vysvětloval činnost UNITOP, dále mělo jít o situaci ve sportu, o rozvolňování. Co se týče konkrétně zmíněných témat – mistrovství světa v hokeji – žalobce nevysvětlil, jak to souvisí s činností UNITOP. Mistrovství světa v hokeji se v České republice bude konat v roce 2024, zde by soud chápal, že by předmětem bylo jednání např. o zajištění organizační, bezpečnostní stránky akce členy UNITOP. Ale v roce 2021 se konalo v Lotyšsku, v roce 2020 (ve Švýcarsku) bylo zrušeno bez náhrady z důvodu epidemiologické situace. Je přitom obecně známo, že Českou republiku reprezentují profesionální sportovci, nikoliv hasiči či policisté. Co se týče téma o budoucí spolupráce či o rozvolňování opatření, žalobce netvrdí např. že by vyjednával o speciálním režimu rozvolnění pro členy UNITOP. Navíc tato opatření v danou dobu činila vláda, později ministerstvo zdravotnictví. Je tedy podle názoru městského soudu zjevné, že setkání žalobce s H. a Š. nemohlo zásadně přispět k činnosti UNITOP. Tomu také odpovídá vyjádření H., že pro něj nebylo prioritní setkat se se žalobcem, neboť ani UNITOP pro NSA není prioritní. Obě instituce, které H. a Š. v té době zastupovali, navíc mají sídlo v Praze, přičemž trvalé bydliště žalobce se nachází relativně blízko Prahy a k cestě tam do Liberce a

zpět žalobce mj. využíval služební auto (viz záznam o provozu služebního vozidla). Není proto věrohodné, že by bylo pro žalobce nezbytné v dané době se s oběma pány setkat pouze osobně a zrovna v Teplicích.

49. Žalobce ve výpovědi dne 26. 1. 2021 (tj. pouze 3 dny po dni setkání) uvedl, že o přítomnosti jmenovaných v místě věděl od svědka H., hovořili spolu telefonicky. Svědek H. dne 31. 3. 2021 uvedl, že o přítomnosti žalobce v hotelu věděl od svědka B., svědek B. dne 13. 4. 2021 uvedl, že mu Š. telefonicky sdělil, že by si s H. udělali (u příležitosti blahopřání svědkovi) v Teplicích pracovní jednání; žalobci proto telefonicky sdělil, že se Š. takto objeví v sobotu v Teplicích, kde si dojednali setkání. Žalobce až v odvolání dne 18. 11. 2021 připustil, že setkání bylo dohodnuto přes společné známé. Podle názoru městského soudu tedy existují nesrovnalosti a navzájem rozporná tvrzení ve výpovědi žalobce, svědka H. i svědka B. o tom, jakým způsobem bylo setkání iniciováno. Přitom, pokud by skutečným předmětem jednání bylo důležité či naléhavé téma o situace spolku UNITOP, žalobce měl být ten, kdo přesvědčivě vylicí okolnosti iniciace schůzky již při první výpovědi (ta byla učiněná prakticky bezprostředně po setkání). Naopak, žalobcova výpověď se v tomto místě odlišuje od pozdějších výpovědí ostatních svědků. K jejich výpovědi se žalobce přiklonil až v odvolání.
50. Vzhledem k naprosté obecnosti a neurčitosti témat, které se podle žalobce a svědka H. měly na setkání probírat, se pak lze ztotožnit se žalovaným i se služebním funkcionářem, že „pracovní“ povaha setkání nebyla prokázána. Setkání či jednání za vylicených okolností pak nevykazuje znaky nezbytnosti. Podle názoru soudu jej bylo možno učinit jinak - např. telefonicky či videokonferenčně.
51. Městský soud se proto ztotožnil s oběma služebními funkcionáři, že žalobcův pobyt v místě nevykazoval znaky nezbytnosti a ani to, že by byl pracovní povahy.
52. Tím tedy nebyly naplněny výjimky ze zákazu volného pohybu osob po České republice dle čl. II.1 a bylo porušeno i omezení kontaktů na nezbytně nutnou míru dle čl. III.2 krizového opatření č. 1375/2020. Pro úplnost městský soud uvádí, že žalobci neumožnila pobyt v místě ani výjimka dle bodu II.7 krizového opatření č. 1375/2020 – výjimka pro výkon povolání nebo činností sloužících k zajištění činností vyjmenovaných pod písm. a) – f): zde není sporu o tom, že žalobce neplnil žádnou z těchto výjimek.
53. Tím spíše neobstojí důvody pro ubytování žalobce v místě dle čl. I.4 krizového opatření č. 57/2021, neboť toto ubytování nebylo nezbytné za účelem výkonu činnosti, zaměstnání či podnikání. Neobstojí tak ani důvody přítomnosti žalobce v provozovně stravovacích služeb a případná výjimka ze zákazu dle čl. I.2 písm. c) krizového opatření č. 57/2021 Sb.
54. Uvedeným jednáním tedy žalobce porušil povinnost strpět omezení vyplývající z krizových opatření stanovených v době krizového stavu podle § 31 odst. 3 písm. c) zákona o krizovém řízení. Podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona se fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v době krizového stavu nesplní a) některou z povinností podle § 31 odst. 3 písm. a), b) nebo c).
55. Obecně známou skutečností je, že přenos viru SARS-CoV-2 probíhal ve společnosti, proto bylo významným opatřením k minimalizaci jeho šíření omezení společenského kontaktu. Právě tento stěžejní účel plnilo obecné omezení volného pohybu osob a zákaz přítomnosti veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb. Výjimky z tohoto pravidla byly přípustné jen pro zajištění nezbytného chodu a fungování společnosti. Porušil-li žalobce zmíněná omezení či zákazy, jeho jednání nepochybně naplnilo materiální stránku přestupku.

56. Městský soud se tak bezvýhradně ztotožnil s právní kvalifikací jednání žalobce, jak učinil služební funkcionář a později žalovaný.

Namítané procesní vady

57. Žalobce kromě uvedeného namítl celou řadu procesních vad. V první řadě namítl podjatost žalovaného náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování.
58. Prvním důvodem má být nezvyklá rychlost postupu žalovaného poté, co byl ministrem vnitra určen k projednání odvolání žalobce proti rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 1. 11. 2021, č. 93/2021 (tj. ve věci jednání žalobce ve věcech kázeňských, nikoliv v nynější věci pozn. městského soudu). Druhým důvodem je, že jej ministr vnitra nesprávně v rozporu s § 14 odst. 5 správního řádu určil jako příslušného služebního funkcionáře coby podřízeného vyloučeného policejního prezidenta.
59. Na postup při posuzování námitky podjatosti v režimu služebního zákona se vztahuje § 14 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 Ads 133/2012-19).
60. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítl podjatost ministra vnitra H., systémovou podjatost ministerstva vnitra, podjatost policejního prezidenta brig. gen. Š. a systémovou podjatost Policejního prezidia ČR.
61. Ministr vnitra (nyní již člen vlády Mgr. Bc. Vít Rakušan) usnesením ze dne 12. 1. 2022, č. j. MV-193299-7a/SO-2021 shledal podjatost policejního prezidenta brig. gen. Š., proto jej vyloučil ze všech úkonů v řízení o odvolání žalobce. Ministr vnitra shledal, že veřejné vyjádření policejního prezidenta na sociální síti Twitter je takové povahy, že může vzbuzovat pochybnost o nepodjatosti. Co se týče námitky vůči ministrovi vnitra, zde ministr vnitra Mgr. Bc. Vít Rakušan konstatoval, že H. již není ministr vnitra, proto tato námitka není důvodná. Obecně pak vyložil, že námitka podjatosti je v tomto případě nepřijatelná dle § 14 odst. 7 správního řádu. Jiné osoby zařazené v Policejním prezidiu ČR nejsou dle ministra vnitra podjaté. Pouhé zařazení na služební místo totiž není důvod pro vyloučení podřízených osob z projednávání a rozhodování věci, což *a priori* vylučuje znění § 14 odst. 2 správního řádu. Neshledal, že by v případě žalobce byly naplněny podmínky pro vyloučení všech osob v policejním prezidiu (k tomu odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119. Konečně pak byl názoru, že může určit nepodjatého služebního funkcionáře z řad funkcionářů působících u Policie ČR (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 7 As 281/2016 – 26 a ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 Ads 133/2012 – 19). Jelikož nebyla shledána podjatost ministra vnitra, nejsou podjaté ani osoby zařazené v ministerstvu vnitra, navíc tyto osoby nebudou projednávat odvolání.
62. Následně ministr vnitra dne 12. 1. 2022, pod č. j. MV-193299-7b/SO-2021 určil k projednání žalobcova odvolání náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování. K určení tohoto funkcionáře konstatoval, že podle rozkazu policejního prezidenta č. 38 ze dne 28. 2. 2014, kterým se určuje zastupitelnost policejního prezidenta, prvního náměstka policejního prezidenta a náměstků v době jejich nepřítomnosti, zastupuje prvního náměstka náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování, v době jeho nepřítomnosti náměstek policejního prezidenta pro ekonomiku. Jelikož by se důvod podjatosti policejního prezidenta mohl týkat i prvního náměstka policejního prezidenta, ministr vnitra určil k projednání odvolání náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování.

63. Žalobce poté namítl podjatost určeného služebního funkcionáře dne 14. 1. 2022. To z totožných důvodů, na nichž setrval později i v žalobě.
64. Tuto námitku ministr vnitra zamítl usnesením ze dne 16. 2. 2022, č. j. MV-21998-4/SO-2022. U náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování neshledal skutečnosti, které by svědčily o jeho podjatosti. Podle ministra je zřejmé, že rozhodnutí o odvolání nezpracovává náměstek sám, ale má k dispozici příslušný odborný aparát. Rychlost postupu nelze shledat za skutečnost zakládající podjatost náměstka či systémové podjatosti Policejního prezidia v situaci, kdy se blížila prekluze skutku. Případný nezákonný postup rovněž není důvodem podjatosti, tím pouze je zájem na výsledku řízení. Ministr setrval na správnosti určení náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování, vycházel přitom ze závěrů užitých judikatury Nejvyššího správního soudu. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2016, č. j. 3 Ad 3/2016 – 96 konstatoval, že vzhledem k tomu, že žalobce je příslušníkem policie, neexistuje pak jiný správní orgán, který by byl na stejné úrovni věcně příslušný jako Policejní prezidium.
65. Podle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu *„(k)aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“* Podle odst. 2 *„úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku“.* Podle § 14 odst. 5 správního řádu *„představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Usnesení o tom se pouze poznamená do spisu. Nelze-li určit nikoho jiného, bezodkladně o tom uvědomí nadřízený správní orgán a spolu s tím mu předá spis. Nadřízený správní orgán postupuje podle § 131 odst. 4 správního řádu.“*
66. Pokud jde o namítaný důvod spočívající v postupu žalovaného při vyřízení odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 1. 11. 2021, č. 93/2021, žalobce nyní poukazuje pouze na to, že náměstek vyřídil jeho odvolání nezvykle rychle poté, co byl k tomu určen. Z žalobcova podání ale nevyplývají další okolnosti o průběhu správního řízení včetně odvolacího řízení - to např. v jaké fázi tehdejšího odvolacího řízení žalobce námitku podjatosti podal, kdy byl seznámen se složením poradní komise (k její úloze v odvolacím řízení viz § 194 zákona o služebním poměru) atp. Tyto skutečnosti nejsou soudu známy ani z jeho úřední činnosti. Žalobce sice podal žalobu proti rozhodnutí ve věcech kázeňských ze dne 13. 1. 2022, č. j. PPR-4113-114/ČJ-2021-990131, řízení bylo vedeno u městského soudu pod sp. zn. 9 Ad 4/2022, bylo však zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku včas (viz usnesení ze dne 22. 6. 2022, č. j. 9 Ad 4/2022 – 63), skutkové okolnosti týkající se odvolacího řízení nebyly tedy v řízení posouzeny. Žalobce tak kromě poukazu na rychlost rozhodnutí žalovaného po určení jako oprávněné úřední osoby nespecifikoval žádné další konkrétní okolnosti, které by mohly svědčit o zaujatém přístupu náměstka u rozhodování ve věcech kázeňských a tím spíše, že by totožný zaujatý přístup uplatnil žalovaný i v nyní projednávané věci.
67. V nyní projednávané věci ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí 9. 11. 2021, doplnil jej 18. 11. 2021 (včetně námitek podjatosti proti ministrovi vnitra, policejnímu prezidentovi a systémové podjatosti jimi řízených správních orgánů). Služební funkcionář k odvolání žalobce správní spis postoupil

policejnímu prezidentovi dne 22. 11. 2021 k rozhodnutí o odvolání (resp. vzhledem k námitce podjatosti obecně k dalšímu opatření). Dne 23. 11. 2021 byla určena poradní komise policejního prezidenta k projednání odvolání s tím, že jí bylo uloženo připravit návrh rozhodnutí nejpozději dne 21. 1. 2022 (tj. téměř dva měsíce poté), případně po rozhodnutí ministra vnitra o námitce podjatosti. Téhož dne byl žalobce o složení poradní komise informován a poučen o procesních právech. Dne 4. 1. 2022 se mj. seznámil se spisovým materiálem. Dne 13. 1. 2022 byla určena poradní komise náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování k projednání odvolání. Poté, co byl k námitkám 16. 2. 2022 žalobce potvrzen náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování, poradní komise v totožném personálním složení, jako již byla určena 23. 11. 2021 návrh předložila dne 24. 2. 2022. Žalované rozhodnutí bylo vydáno dne 2. 3. 2022. Ze správního spisu celkově vyplývá, že od podání odvolání měl žalovaný dostatečný časový prostor, aby se seznámil s obsahem správního spisu, s odvoláním žalobce, tak i se stanoviskem poradní komise. Výtky, které žalobce uplatnil k rychlosti rozhodování náměstka ve věcech kázeňských, tedy nelze vztáhnout k projednávání věci, neboť se zjevně nejedná o obdobnou situaci – od předložení návrhu poradní komise k rozhodnutí ve věci uplynulo téměř 1 týden. Není tedy zjevné, že by žalovaný v projednávání věci rozhodoval rychle, povrchně či zaujatě.

68. V dalším kroku žalobce namítá, že žalovaný byl k projednání odvolání určen nesprávně, neboť je k vyloučenému policejnímu prezidentovi ve vztahu k podřízenosti, což vylučuje § 14 odst. 5 správního řádu.
69. Riziko zaměstnanecké závislosti jako faktor způsobilý ovlivnit nestrannost a nezávislost úřední osoby, obecně identifikoval rozšířený senát v usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 13. Byť se rozšířený senát zabýval tzv. systémovou podjatostí zaměstnanců orgánů územní samosprávy ve věcech, které se dotýkají zájmů tohoto územního samosprávného celku, městský soud považuje za nezbytné poukázat na východiska, které v této souvislosti rozšířený senát přijal. Městský soud má totiž za to, že se tato východiska beze zbytku vztahují na otázky obecně spjaté s podjatostí úředních osob. Ostatně rozšířený senát v odst. 70 cit. usnesení tyto závěry obecně vztáhl na zaměstnance správních orgánů.
70. Rozšířený senát rovněž konstatoval, že systém orgánů rozhodujících o právech a povinnostech má zpravidla pyramidální strukturu, na jejímž vrcholu je orgán (příp. vícero orgánů), nad nímž žádný další není. Tento orgán konečné instance z povahy věci musí být oprávněn rozhodnout, i když je sám podjatý (tato potřeba však jistě nevylučuje možnost, aby pro rozhodování v uvedených zvláštních případech platila specifická pravidla). Podle rozšířeného senátu již tento argument ukazuje, že vyloučení rizika rozhodování podjatou osobou není, a nemůže být absolutní hodnotou a že v některých případech může být na místě, aby zájem na vyloučení uvedeného rizika ustoupil jinému důležitějšímu zájmu. Konečně pak rozšířený senát vyložil, že v případech, kdy rozhoduje úředník územního samosprávného celku ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká tohoto celku, není *a priori* vyloučen z rozhodování pro svoji „systémovou podjatost“, avšak je u něho dáno „systémové riziko podjatosti“, kvůli němuž je třeba otázku jeho případné podjatosti posuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmů územního samosprávného celku nijak nedotýkají. Není také vyloučeno, že se bude týkat jen některých zaměstnanců, nikoli všech. Častá bude i situace, že podjaté budou v konkrétním případě všechny úřední osoby jakožto zaměstnanci, takže v rámci něho nebude lze určit nikoho, kdo by ve věci mohl činit úkony. V takovém případě je na místě aplikovat § 14 odst. 4 větu třetí a čtvrtou správního řádu (nyní § 14 odst. 5 správního řádu).

71. Rozšířený senát konstatoval, že tomu tak bude například, budou-li pochyby o nepodjatosti skutkově opřeny o riziko působení takového zájmu na určitém řešení nějaké otázky, který bude potenciálně schopen působit na zaměstnance všech orgánů státní správy, jež by připadaly v úvahu jako orgány mající věc rozhodnout. Proto v některých případech nebude lehké, a někdy dokonce ani možné najít postupem podle § 14 odst. 4 resp. § 131 odst. 4 správního řádu z roku 2004 nepodjatou úřední osobu. Rozšířený senát zdůraznil, že i v těchto případech však je nutno nalézt úřední osobu, která ve věci bude činit úkony a rozhodne, přičemž maximou zde musí být nalezení takové, u níž je riziko ovlivnění rozhodnutí případnou podjatostí co možná nejmenší.
72. Judikatura (především) Nejvyššího správního soudu takovou cestu v případě vyloučení policejního prezidenta pro podjatost našla. V rozsudku ze dne 16. 10. 2017, č. j. 7 As 281/2016 – 26 (ve spojení s rozsudkem ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 Ads 133/2012 – 19) Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem ze dne 11. 10. 2016, č. j. 3 Ad 3/2016 – 96 vyložil, že námitku podjatosti je nutno předložit ministrovi vnitra k posouzení. Pokud ji ministr vnitra shledá důvodnou, je oprávněn (i přes znění § 14 odst. 4 správního řádu – tehdy účinného, pozn. městského soudu) určit nepodjatého služebního funkcionáře z řad funkcionářů působících u Policie ČR (např. na základě pravidel obsažených ve vnitřním předpisu). Jiný výklad by vedl k faktické nemožnosti určit osobu, která je oprávněna rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie ČR.
73. Nejvyšší správní soud takto obecně připustil možnost hledat nepodjatého služebního funkcionáře v řadách policie, byť je její vedoucí služební funkcionář sám podjatý. Předložení věci vedoucímu služebnímu funkcionáři jiného bezpečnostního sboru podle názoru městského soudu nepřichází do úvahy. Podle § 131 odst. 4 správního řádu nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14) tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru (dále jen "kolegiální orgán"), způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu.
74. Věcně příslušný o služebním poměru policisty je oprávněn rozhodovat pouze služební funkcionář v policii, tím je dle § 1 odst. 2 a § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru policejní prezident, který stojí v čele Policie České republiky (v rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru). Ve věcech služebního poměru policistů tak není věcně oprávněn rozhodovat generální ředitel Hasičského záchranného sboru ČR nebo ředitel Úřadu pro zahraniční styky a informace, kteří jsou dle § 1 odst. 2 a § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru oprávněni rozhodovat o služebním poměru příslušníků jednotlivých bezpečnostních sborů.
75. Řešení této obtížné situace je tak podle názoru městského soudu nutno hledat v řadách policie, dále v mezích pravidel dle § 14 správního řádu a v limitech, které vytýčil rozšířený senát v usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 14. Je tedy nezbytné celkově nalézt takovou osobu, u níž je riziko ovlivnění rozhodnutí případnou podjatostí co možná nejmenší.
76. Mezi stranami je nesporné, že policejnímu prezidentovi jsou služebně podřízeni i jeho náměstci, tj. včetně žalovaného služebního funkcionáře. Pokud byl určen tento náměstek jako zástupce policejního prezidenta, kterému je podřízen, jde nepochybně o rozpor s § 14 odst. 5 správního řádu.

77. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 15/2016 – 47 (ve shodě s tím v rozsudku ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019 – 34) nicméně vyložil, že vydání správního rozhodnutí vyloučenou úřední osobou je sice vadou správního řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], současně však nejde o vadu, jež by musela mít takovou povahu, a tudíž by vždy musela bezpodmínečně vyústit ve zrušení napadeného správního rozhodnutí. Na rozdíl od prekluze není vadou takového charakteru, k níž by bylo třeba přihlédnout v řízení před správním soudem vždy ex offio. Jde o vadu správního řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., k níž je správní soud povinen přihlížet jen za podmínek obecně stanovených usnesením rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84 (tedy zjednodušeně řečeno buď na základě žalobní námítky, nebo brání-li tato okolnost přezkumu napadeného správního rozhodnutí v rámci žalobních bodů).
78. Při hodnocení vlivu postupu ministra vnitra na zákonnost rozhodnutí vycházel městský soud ze samotného účelu vyloučení podjaté osoby dle § 14 správního řádu a tím je eliminace vyloučené osoby na výkon pravomoci správního orgánu v dané věci. Samotná existence služební podřízenosti náměstka k vyloučenému policejnímu prezidentovi ještě automaticky neznamená podjatost žalovaného náměstka. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 Ads 133/2012 – 19 totiž vyložil, že samotný vztah nadřízenosti a podřízenosti není sám o sobě takovou skutečností, která by mohla založit důvodné pochybnosti o tom, že by služební funkcionář nebyl schopen ve věci služebního poměru příslušníka nestranně a objektivně jednat a rozhodnout – v tehdejší věci šlo o vztah nadřízeného služebního funkcionáře k příslušníkovi, jehož delikt projednával služební funkcionář. Ke vztahu vyplývajícího ze služebního poměru musí tedy přistoupit další skutečnost (např. blízký příbuzenský poměr, vyostřené osobní spory), která by založila výrazně pozitivní či negativní poměr služebního funkcionáře k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, z něhož by vyplýval takový jeho zájem na výsledku řízení, že by bylo důvodné pochybovat o jeho nepodjatosti.
79. V projednávané věci byla podjatost shledána u policejního prezidenta vzhledem k jeho veřejným výrokům k věci žalobce (konkrétně pak na sociální síti Twitter). Takový důvod podjatosti je podle soudu ryze osobní a nepřenositelný na další osoby. Žalobce k osobě náměstka kromě poukazu na rychlost rozhodnutí o odvolání ve věcech kázeňských netvrdí nic konkrétního o negativním vztahu náměstka k jeho osobě, o přenositelnosti postojů vyloučeného policejního prezidenta na náměstka a ani o zaujatém vztahu náměstka k věci žalobce, k žalobci nebo k zástupci žalobce, tedy nic konkrétního o tom, že by tato osoba byla podjatá ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu. Městský soud podotýká, že žalobce nenamítl, že by služební funkcionář jinak nedisponoval věcnou pravomocí rozhodovat ve věcech služebního poměru.
80. Ministr vnitra určil náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování na místo vyloučeného policejního prezidenta v rozporu s § 14 odst. 5 správního řádu. Na zákonnost rozhodnutí to však nemá podle názoru městského soudu žádný vliv. Ministr vnitra totiž určil služebního funkcionáře, který je sice ve vztahu podřízenosti k vyloučenému policejnímu prezidentovi, jenž stojí na vrcholu pomyslné pyramidy uspořádání služebních vztahů. Současně však žalobce netvrdí žádné skutečnosti o zájmu žalovaného náměstka na výsledku řízení, pro něž by bylo lze pochybovat o jeho nepodjatosti. Ministr vnitra tak podle názoru městského soudu nakonec určil právě takového vhodného služebního funkcionáře, u něhož nevzešlo žádné konkrétní riziko podjatosti. Tím ministr vnitra podle názoru městského soudu dostal požadavkům, které

vytýčil pro tyto případy rozšířený senát v usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 16.

81. Žalobce dále namítl, že řízení má spisovou značku Policejního prezidia, přičemž jej vede ředitel Útvaru policejního vzdělávání a služební přípravy. Má za to, že oprávněné úřední osoby měly být zařazeny na Útvaru policejního vzdělávání a služební přípravy, nikoliv na Policejním prezidiu. Žalovaný byl v napadeném rozhodnutí toho názoru, že služební funkcionář může pověřit vedením řízení příslušníky jiných útvarů.
82. Podle § 1 odst. 3 zákona o služebním poměru je příslušník ve služebním poměru k České republice. Práva a povinnosti České republiky vůči příslušníkovi plní příslušný bezpečnostní sbor. Obecně dle § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru.
83. Podle § 15 odst. 2 správního řádu úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen "*oprávněné úřední osoby*"). Z citovaného ustanovení tedy vyplývá, že oprávněnou úřední osobou může být kterákoliv osoba, která je k tomu určena buďto vnitřními předpisy správního orgánu nebo individuálně pověřena vedoucím správního orgánu.
84. Ze správního spisu vyplývá, že řízení se žalobcem zahájil dne 8. 2. 2021, pod č. j. PPR-4112-1/ČJ-2021-990764 ředitel útvaru policejního vzdělávání a služební přípravy jako příslušný služební funkcionář; do tohoto útvaru byl žalobce služebně ustanoven od 1. 2. 2021 poté, co rezignoval na místo ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje. Tento útvar a Policejní prezidium jsou útvary policie jako bezpečnostního sboru/srov. § 6 odst. 1 písm. a, b) zákona o policii/. Podstatné poté je, že řízení zahájil a vedl příslušný služební funkcionář (opak žalobce nenamítá). Tento služební funkcionář dne 8. 2. 2021 pověřil k úkonům spojeným s vedením řízení pplk. M. a dne 24. 2. 2021 pplk. S. z oddělení právních služeb odboru personálního Policejního prezidia České republiky. Obě úřední osoby byly sice zařazeny do jiného útvaru, stále však šlo o útvar téhož jednoho bezpečnostního sboru – policie, v jehož řadách žalobce vykonává službu vůči České republice a jehož prostřednictvím stát plní práva a povinnosti vůči žalobci. K provedení úkonů v řízení byli tedy pověřeni služebním funkcionářem tyto dvě oprávněné úřední osoby zařazené v témže bezpečnostním sboru, o čemž byl žalobce informován včetně služebního zařazení těchto osob. Podjatost právě těchto osob ostatně později žalobce v řízení dne 8. 10. 2021 namítl.
85. Podle názoru městského soudu není procesní vadou, že úkony v řízení konaly osoby k tomu individuálně pověřené služebním funkcionářem. Tomuto postupu podle názoru poskytuje oporu ustanovení § 15 odst. 2 správního řádu. To, zda bylo řízení přitom vedeno pod spisovou značkou policejního prezidia či mělo být vedeno pod spisovou značkou útvaru policejního vzdělávání a služební přípravy, podle městského soudu již samo o sobě nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ostatně ani žalobce nespecifikuje, v čem by taková nezákonnost měla spočívat.
86. Další žalobcovou námitkou je, že služební funkcionář své vlastní správní uvážení fakticky nahradil uvážením správního orgánu, který však pro řešení věci nebyl vůbec věcně a místně příslušný.

87. Dne 8. 6. 2021 pod č. j. MV-93535-2/OBP-2021 ministerstvo vnitra, odbor bezpečnostní politiky (dále OBP) poskytlo služebnímu funkcionáři stanovisko k omezení volného pohybu osob a k přítomnosti veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb (č. l. 355 správního spisu). Stanovisko konstatuje, že žádná z výjimek krizového opatření vlády č. 1375 nedopadala na běžnou spolkovou činnost, ani na hromadné akce, kde by docházelo k jednání či k setkávání členů spolků, nebo hromadné setkávání členů s dalšími osobami v rámci běžné spolkové činnosti ve vnitřních či vnějších prostorách. Nejde o výkon funkce veřejného funkcionáře, zaměstnání či podnikatelské nebo obdobné činnosti. Jednání statutára spolku podle bodu I/1 a II/1 krizového opatření by bylo možné, pokud by spolek vykonával podnikatelskou činnost, nebo by statutár byl zaměstnanec spolku. Sousloví „jiná obdobná činnost“ má znamenat činnost, kde dochází k zaopatření výdělku obdobně jako zaměstnání a podnikání. K přítomnosti veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb stanovisko uvádí, že krizové opatření č. 57 stanovilo výjimky pouze pro osoby, které byly ubytovány v daném zařízení. Pro poskytování ubytování platila pravidla zejména v bodě I/4 krizového opatření, pro způsob poskytování stravovacích služeb platila pravidla v bodě II/1 krizového opatření vlády. Stanovisko konstatuje, že pokud se osoba nacházela v provozovně stravovacích služeb ubytovacího zařízení bez toho, aby byla v takovém zařízení ubytována případně předtím, je možné považovat takové jednání za nedodržení zákazu.
88. Služební funkcionář stanovisko odboru vnitřní bezpečnosti prakticky v plném znění citoval v prvostupňovém rozhodnutí na straně 8 a 9. Na straně 19 – 20 a znovu na str. 30 se pak stručně s jeho závěry ztotožnil a odkázal na ně.
89. Byť služební funkcionář přímo u daného stanoviska jen stručně konstatoval, že se s jeho závěry ztotožnil (str. 19), podle názoru městského soudu nejde o to, že by jeho závěry bezvýhradně přijal. Stanovisko OBP mohlo usměrnit úvahy služebnímu funkcionáře jen částečně v několika dílčích směrech. Zodpovědělo jen obecně (a velmi stručně) to, zda funkce statutárního orgánu ve spolku mohlo náležet pod některou z výjimek krizového opatření č. 1357/2020. Rovněž stručně a bez reakce na konkrétní okolnosti vyložilo, že přítomnost v provozovně stravovacích služeb bez předchozího ubytování může být porušením zákazu dle opatření č. 57/2021.
90. Z jiných částí odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že především sám služební funkcionář shledal, že podklady správního řízení neprokazují, že by žalobcova přítomnost v hotelu náležela pod stanovené výjimky (str. 19). Na základě zjištěných skutečností obsáhle vypořádal námitky o povaze prostoru, kde se žalobce nacházel (str. 20, 21), o tom, zda žalobce se v prostoru nacházel na pracovním jednání (str. 22), že byl v prostoru ubytován (str. 23), úvahy o obhajobě, že byl žalobce na místě v postavení prezidenta UNITOP a měl tam pracovní setkání (str. 24, 30, 32), znovu na straně 33 neshledal, že by jednání žalobce naplnilo některou z předvídaných výjimek. Vypořádal se také s námitkami vůči povaze a obsahu stanoviska (str. 26 - 30). Celkově z prvostupňového rozhodnutí vyplývají naprosto samostatné a srozumitelné úvahy o tom, že podle služebnímu funkcionáře přítomnost žalobce v hotelu (v konkrétních okolnostech věci) nenaplnila žádnou z výjimek, které předvíдалa krizová opatření.
91. Žalovaný korigoval úvahy služebnímu funkcionáře k povaze stanoviska s tím, že se jedná o právní stanovisko, které má doporučující charakter. Byť se služební funkcionář ztotožnil se stanoviskem, ani žalovaný nemá za to, že by právní hodnocení takto přenesl na OBP. Žalovaný se pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí sám znovu a detailně zabýval právní kvalifikací jednání žalobce bez odkazu na stanovisko odboru. Na straně 16 a násl. se

vypořádal s odvolacími námitkami žalobce proti stanovisku OBP a případně doplnil úvahy služební funkcionáře, které nebyly předmětem stanoviska a žalobce s tím polemizoval - jednalo se o úvahu k žalobcem namítané výjimce pro výkon povolání. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že jakoukoliv činnost v rámci spolků nepovažuje za výkon povolání, navíc výjimka z omezení zákazu volného pohybu osob spadala na situace, kdy byl k výkonu povolání takový pohyb nezbytný, což nebyl případ prezidenta UNITOP.

92. OBP tedy sice vytvořil stanovisko, z něhož služební funkcionář v dílčích ohledech vycházel. Sám služební funkcionář však jednání žalobce hodnotil sám a poté tak učinil i žalovaný. Městský soud se tedy neztotožnil s námitkou žalobce, že by se služební funkcionář odkázal pouze na stanovisko OBP s tím, že to by bylo stěžejním právním názorem, a že by je služební funkcionář převzal namísto vlastního správního uvážení.
93. Žalobce v dalším namítl, že obě krizová opatření nedisponovala vůbec žádným odůvodněním; byl tedy zcela znemožněn přezkum správnosti daných omezení.
94. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 2. 2. 2023, č. j. 4 As 86/2022-55 zabýval mj. zákonností krizového opatření vlády č. 1375/2020, jenž je jedním z relevantních krizových opatření i v projednávané věci. Vyložil, že z nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 106/20 (ve kterém Ústavní soud shledal protiústavnost čl. I. bodu 1 usnesení vlády ze dne 28. ledna 2021 č. 78, o přijetí krizového opatření, vyhlášeného pod č. 31/2021 Sb., kterým vláda zakázala maloobchodní prodej a poskytování služeb v provozovnách) nevyplývá požadavek na formalizované odůvodnění usnesení vlády o přijetí krizového opatření. Odůvodněním není myšleno formální odůvodnění, které je zákonnou náležitostí správních rozhodnutí, ale odůvodnění ve smyslu materiálním, které umožňuje Ústavnímu soudu přezkoumat důvody přijetí dotčeného právního předpisu při přezkumu jeho ústavnosti. To bude mít v případě právního předpisu zásadně podobu důvodové zprávy, ale může se jednat i o jiné podklady, které obsahují důvody pro přijetí přezkoumávaného právního předpisu, které musí orgán veřejné moci Ústavnímu soudu v řízení o návrhu na zrušení právního předpisu prezentovat. Právě z tohoto důvodu bylo v řízení ve věci Pl. ÚS 106/20 podstatné, že vláda nepředložila žádné odůvodnění pro přijatou regulaci maloobchodního podnikání, jelikož při jeho absenci nebylo možné objektivně přezkoumat proporcionalitu přijatého řešení, které umožňovalo některé formy maloobchodního podnikání, a jiné nikoliv.
95. Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 4 As 86/2022-55 však vycházel z toho, že přezkum usnesení vlády o přijetí krizového opatření v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu lze oproti tomu považovat za analogický k přezkumu zákonnosti vyhlášky, kterou soud při shledání její nezákonnosti neaplikuje. Krizové opatření soud v případě jeho nezákonnosti nebo neústavnosti neruší, ale vysloví jeho nepoužitelnost v individuálním případě. Předmětem přezkumu je v řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s. primárně rozhodnutí správního orgánu, které usnesení vlády o přijetí krizového opatření aplikuje na konkrétní skutkové okolnosti. Při přezkumu takového rozhodnutí správního orgánu je třeba předně vycházet z toho, jakým způsobem věc posoudil správní orgán, přičemž odůvodnění usnesení vlády o přijetí krizového opatření bude namíste zkoumat tehdy, pokud žalobce vznese v žalobě takové námitky, jejichž vypořádání tento postup vyžaduje. Hodnotit odůvodnění je tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu nezbytné jen v souvislosti s konkrétními námitkami. Absence odůvodnění usnesení vlády o přijetí krizového opatření tak sama o sobě tak podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2023, č. j. 4 As 86/2022-54 není důvodem pro nezákonnost rozhodnutí o přestupku vydaného na základě tohoto usnesení. V projednávané věci pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že tehdejší žalobce neprokázal

konkrétně, že by se na něj mohla vztahovat některá z výjimek podle čl. II usnesení č. 1375/2020 a tvrzení o diskriminační povaze regulace bylo poté příliš obecné na to, aby bylo lze přezkoumávat, jaké důvody vedly vládu k jejímu přijetí.

96. Městský soud v Praze již výše shledal, že žalobcová obhajoba o tvrzeném účelu přítomnosti na místě neobstála, nebylo tedy prokázáno, že by se na přítomnost žalobce v provozovně stravovacích služeb vztahovala některá z výjimek dle krizového opatření č. 1375/2020 (tj. téhož opatření, které hodnotil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2023, č. j. 4 As 86/2022–54) či krizového opatření č. 57/2021. Žalobce tedy porušil omezení vyplývající z těchto krizových opatření. Účel těchto opatření je přitom zřejmý z povahy věci, formulace dotčených pravidel i výjimek z nich dostatečně určitá a srozumitelná, jak konstatoval městský soud již výše a žalobcová námitka vůči absenci odůvodnění natolik obecná, že ani městský soud obdobně jako Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2023, č. j. 4 As 86/2022–55 nepovažoval za nezbytné hodnotit důvody k přijetí takové právní regulace a zvažovat, zda je na místě tyto předpisy neaplikovat pro jejich protiústavnost (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2021, č. j. 9 As 264/2020 – 51).
97. Žalobce namítl, že pokud žalovaný a potažmo služební funkcionář na základě zjištěného skutkového stavu nedosáhli praktické jistoty, chybně rozhodli v neprospěch žalobce, nikoliv v souladu se zásadou *in dubio pro reo* v jeho prospěch. Žalobce v této souvislosti poukázal rovněž na to, že mu je přičítána účast na rodinném setkání, byť to bylo vyvráceno.
98. Městský soud v první řadě neshledal, že by žalovaný či služební funkcionář kladli žalobci za vinu, že byl žalobce účasten rodinného setkání B. Naopak – z výroku prvostupňového i žalovaného rozhodnutí nade vši pochybnost vyplývá, že žalobci bylo kladeno za vinu to, že ten v rozporu s omezeními dle krizových opatření vlády č. 57/2022 a č. 1375/2021 pobýval v provozovně stravovacích služeb (ač byla tato přítomnost až na výjimky zakázána, dále porušil omezení volného pohybu osob a zákazu setkávání s dalšími osobami). Služební funkcionář a žalovaný sice v odůvodnění několikrát konstatovali, že se v místě konalo rodinná setkání, nicméně nikoliv v té souvislosti, že by se jej měl účastnit žalobce. Žalovaný ostatně výslovně k vypořádání odvolací námitky č. 1 uvedl, že služební funkcionář neprokázal, že se žalobce účastnil rodinného setkání, nicméně za situace, kdy žalobce na místě prokazatelně byl, neuvěřil žalobcově obhajobě, že účelem bylo pracovní setkání.
99. Ve věci samé jde pak především o hodnocení žalobcovy obhajoby k účelu setkání s H. a Š. Žalobce tvrdí, že mělo jít o pracovní setkání. Objektivně zjištěné okolnosti věci jako jsou přítomnost žalobce v sobotu večer v Teplicích v provozovně stravovacích služeb, neschopnost žalobce a svědků přesně identifikovat určitá témata o sportu, která měla být předmětem setkání tak, aby bylo zřejmé, jak se měla vztahovat k činnosti UNITOP, jejíž zájmy měl žalobce na setkání zastupovat, ve svém souhrnu tato tvrzení žalobce vyvracejí. Městský soud nemá žádných pochyb o tom, že tvrzené pracovní setkání jako účel pobytu neobstálo, pobyt žalobce v místě pak nebylo lze podřadit pod žádnou z výjimek z krizových opatření. Žádná pochybnost o vině žalobce z přestupku podle názoru soudu nevyvstala. Na místě proto nebylo nutno ve prospěch žalobce aplikovat zásadu *in dubio pro reo*.
100. Žalobce rovněž napadl, že služební funkcionář vycházel z nezákonného podkladu – z přepisu telefonického hovoru s Š. Městský soud ověřil, že služební funkcionář na dvou místech odůvodnění poukázal na telefonický rozhovor Š s pracovníkem odboru vnitřní kontroly. Bylo tím zjištěno pouze tolik, že (Š.) neví, jak se ke schůzce dostal žalobce, případně, že schůzka se žalobcem trvala od 18:00 do půlnoci. O tomto telefonickém rozhovoru, který se uskutečnil, je ve spisu založen úřední záznam ze dne 28. 1. 2021, č. j.

PPR-3847-10/ČJ-2021-990220-Z. Obecně platí, že správní orgán může při svém rozhodování vzít informace obsažené v úředním záznamu či oznámení přestupku do úvahy pro jisté podpůrné dokreslení situace, jako rozhodující důkazy tyto dokumenty nemohou ze své povahy postačovat (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, bod 11; či ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70, bod 30). Úřední záznam sám o sobě, zvláště za situace důkazní nouze, nemůže obstát, neboť se jedná o jednostranný úkon správního orgánu nemající charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (viz rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, či nálezy ÚS ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02).

101. Obecně lze přisvědčit žalobci, že užitím záznamu jako podkladu rozhodnutí může služební funkcionář (potažmo žalovaný) zatížit řízení procesní vadou. Nejednalo se o však o stěžejní podklad věci. Byl použit toliko v souvislosti s marginálními skutečnostmi – zda žalobce dodržel čas výjimky ze zákazu volného pohybu dle bodu II.1 krizového opatření č. 1375 (05:00 – 20:59) a kdo inicioval schůzku žalobce a těchto dvou osob. V prvním případě je podstatné, že žalobce vůbec nenaplnil podmínky výjimky dle II.2 a už vůbec dle II.7 opatření. Je tedy nerozhodné, zda se setkání účastnil i po čase 20:59. Okolnost, kdo inicioval schůzku, je pro nynější věc naprosto bezvýznamná. Podstatné je, že se schůzka v daném místě konala, což bylo zjištěno především z vyjádření žalobce i svědka H. To, že pro přítomnost žalobce v místě nebyly splněny podmínky výjimky, vyplývá z jiných podkladů (viz výše). Městský soud se proto ztotožnil se žalovaným, že užití záznamu s Š. nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí.
102. Žalobce dále namítl, že v řízení nebyly dodrženy lhůty pro rozhodnutí. Újmu na svých právech v tomto ohledu dovozuje z toho, že služebnímu funkcionáři nezbylo než porušit procesní práva žalobce, konkrétně neprovedení výsledků, ústního jednání, doložení rozhodnutí.
103. Řízení ve věci žalobce zahájil služební funkcionář dne 8. 2. 2021, prvostupňové rozhodnutí vydal 25. 10. 2021 v době, která překročila obecnou lhůtu pro rozhodnutí 30 dní dle § 71 odst. 3 správního řádu. Odvolání podal žalobce dne 10. 11. 2021 a služební funkcionář o něm rozhodl 2. 3. 2022, tj. po lhůtě 90 dní, která je stanovena pro rozhodnutí o odvolání (srov. § 190 odst. 8 služebního zákona). Obecně je v dispozici žalobce, aby k urychlení procesu ve správním řízení např. využil opatření proti nečinnosti (popř. podal žalobu na ochranu proti nečinnosti), aby tak dosáhl meritorního rozhodnutí dříve, než aby se nacházel v právní nejistotě, kdy eventuálně nastoupí následky pro něj nepříznivého rozhodnutí. Klást neaktivitu k tíži žalobce by bylo podle názoru městského soudu na místě tehdy, pokud by se jednalo např. o řízení o žádosti, jejímž předmětem by mělo být rozhodnutí ve prospěch žalobce. Byly to však správní orgány, které v sankčním řízení zastupovaly veřejný zájem a bylo na nich, aby bylo dosaženo dostatečně efektivního potrestání žalobce, tj. co nejdříve. Nelze tedy klást k tíži žalobce, že sám prostřednictvím procesních nástrojů ochrany proti nečinnosti neusiloval o to, aby dosáhl svého dřívějšího potrestání.
104. Překročení pořádkových lhůt k rozhodnutí obecně nemá vliv na zákonnost rozhodnutí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, č. j. 1 As 374/2020 – 42). Žalobce nespecifikoval nijak konkrétně, jak překročení lhůt pro rozhodnutí negativně zasáhlo jeho práva a oprávněné zájmy. Pokud žalobce následky průtahů spatřuje v újmě na svých procesních právech, kdy např. nebyly provedeny navrhované důkazy a nebylo nařízeno ústní jednání, jedná se o obecná tvrzení.

105. Důvody, pro které služební orgány obecně nevyhověly důkazním návrhům žalobce, vyplývají z odůvodnění obou rozhodnutí. Služební funkcionář neprovedl výsledky dalších navržených svědků, neprovedl dokazování rozhodnutími Krajské hygienické stanice či Magistrátu města Teplice z toho důvodu, že skutkový stav o jednání žalobce byl zjištěn spolehlivě a další důkazy jsou již nadbytečné. Výsledky svědků H. a H. neprovedl služební funkcionář navíc z toho důvodu, že tito se setkání vůbec neúčastnili (dle svých písemných vyjádření, které zaslali ke služebnímu funkcionáři). Rovněž nadbytečnost ústního jednání (z důvodu, že žalobci toto právo v řízení upřeno nebylo) konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Z prvostupňového i z napadeného rozhodnutí tedy vyplývají relevantní důvody, pro které důkazním návrhům žalobce nebylo vyhověno. Městský soud proto neshledal, že by nevyhovění důkazních návrhů žalobce mělo spočívat v záměrném zkrácení procesních práv žalobce. Zda důvody pro neprovedení důkazů obстоjí, posoudil městský soud níže.
106. Žalobce tedy i zvláště namítl, že žalovaný (služební funkcionář) neprovedl některé jím navržené důkazy. Tím tedy žalobce namítá vadu neúplně zjištěného skutkového stavu.
107. V první řadě žalobce namítl, že nebyly doloženy rozhodnutí Krajské hygienické stanice v Ústí nad Labem a Magistrátu města Teplice, přitom žalovaný argumentuje tím, že účastníkům setkání H., Š. a D. bylo uloženo 10.000 Kč. Dále namítl neprovedení návrhů na výslech H., H., ředitele OBP, doložení originálu fotografických podkladů, neprovedení videonahrávku jako důkazu ve správním řízení.
108. Žalobce o provedení uvedených důkazů požádal dne 8. 10. 2021. Služební funkcionář obecně k návrhům žalobce na dokazování konstatoval, že o zjištěném skutkovém stavu nejsou žádné pochybnosti, proto není potřeba provádět další dokazování. Konkrétně pak k navrhovaným rozhodnutím Krajské hygienické stanice Ústí nad Labem a Magistrátu města Teplice služební funkcionář poukázal na to, že jsou dostačující informace, které mu tyto správní orgány poskytly, není nezbytné tedy vyčkávat na dokončení řízení s ostatními účastníky. Jak již bylo výše uvedeno, navrhované výsledky H. a H. shledal za nadbytečné vzhledem k jejich písemnému vyjádření, že se předmětného setkání B. vůbec neúčastnili. Výslech ředitele OBP byl pro služebního funkcionáře rovněž nadbytečný, neboť by nepřinesl žádné další nové skutečnosti a k závěru na vině žalobce by nijak nepřispěl, stanovisko neuznává žalobce vinným. K fotografiím v podstatě uvedl, že je obdržel od OOP Litvínov, jsou původem od redakcí Blesk a Lidovky, o jejich autenticitě nemá pochybnosti. K videonahrávce služební funkcionář uvedl, že ta je součástí správního spisu, žalobce o tom byl informován dne 26. 2. 2021. Žalobce byl s obsahem spisového materiálu seznámen.
109. Žalovaný pak k tomu v napadeném rozhodnutí poukázal na obsah sdělení Krajské hygienické stanice a Magistrátu města Teplice. Ty považoval dostatečné jako doplňkové informace. Z veřejných zdrojů pak vyplývá, že v danou dobu bylo odloženo 11 řízení, 5 neukončeno, 3 byli příkazem uznáni vinnými a byla jim uložena pokuta. Většina přítomných se v hotelu nacházela z důvodu oslavy B., posuzované jednání žalobce spočívalo přítomnosti jako prezidenta UNITOP. Žalobce ani neuvedl, proč by svědci měli být vyslechnuti a co nového by jejich výslech měl přinést pro věc. O autenticitě fotografií nemá ani on pochybnosti, jejich obsah se shoduje s ostatními podklady. Poukázal na to, že žalobce byl se spisem seznámen. Podle Nejvyššího správního soudu pak stačilo, pokud správní orgán splní 2 podmínky: 1) založení listiny do spisu a 2) možnost účastníka se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu (9 As 107/2011, 6 As 51/2007, 1 As 125/2011).

110. Městský soud ověřil, že správní spis obsahuje sdělení Krajské hygienické stanice Ústí nad Labem ze dne 30. 6. 2021, č. j. KHSUL 61598/2021. Z něj vyplývá, že KHS dne 5. 2. 2021 obdržela oznámení o přestupku, kterého se měli dopustit H., Š. a D. tím, že ve vnitřních prostorách hotelu „P.“ neměli řádně zakrytý obličej, dýchací cesty ochranným prostředkem, čímž nesplnili povinnost danou označovanými mimořádnými opatřeními Ministerstva zdravotnictví. Za tato jednání byla H., Š. i D. uložena v příkazním řízení pokuta ve výši 10.000 Kč. Sdělení vyhotovil věcně příslušný orgán, přestupci jsou identifikováni jménem a číslem jednacím rozhodnutí. Žalobce oproti tomu nevznese konkrétní námitku, která by věrohodnost tohoto sdělení zpochybňovala. Ač žalobce považuje toto konstatování při nedoložení těchto rozhodnutí za spekulativní, městskému soudu žádná taková pochybnost nevznikla.
111. Statutární město Teplice sdělilo dne 16. 9. 2021 jen tolik, že neposkytne požadovaná rozhodnutí. Pouze uvedlo, že vede v souvislosti s akcí v hotel P. správní řízení s více účastníky, která doposud nebyla ukončena, některým účastníkům byl již vydán příkaz k zaplacení pokuty.
112. Co se týče osob H., Š. a D., je zjevné, že pokutování byli za nesplnění jiné povinnosti, než za kterou byl kárně obviněn žalobce. Dle tohoto sdělení zde není přímá souvislost s jednáním žalobce. Pokud měl služební orgán za to, že jednání žalobce bylo prokázáno jinými podklady správního spisu, zde provádět důkaz příkazy (rozhodnutími o vině jmenovaných) by bylo i dle názoru městského soudu nadbytečné.
113. Podstatné je to, že o jednání žalobce na daném místě vypovídají jiné podklady. Především sám žalobce, svědek H., k tomu další podklady – ubytovací kniha, kniha jízd se služebním autem. Je tedy skutkově postaveno na jisto, že žalobce na místě v hotelu byl, setkal se s H. a Š., v prostorách chodby konzumoval občerstvení, v hotelu se ubytoval, ve vedlejším salónku probíhala rodinná oslava B. Toto jednání žalobce v konkrétních okolnostech bylo prokázáno a služební funkcionář jej hodnotil z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty § 34 krizového zákona. Současně nebylo zjištěno a žalobce na to ani nepoukazuje, že by se podobného jednání dopustil na místě jiný policista. Nebyly tedy všechny osoby ve stejném postavení jako žalobce. Podstatné bylo, jestli v jednání žalobce bylo s ohledem na princip individuální odpovědnosti za přestupek lze shledat jednání mající znak přestupku a je zcela nerozhodné, zda další z účastníků oslavy, kteří nepodléhají kárné pravomoci služebního funkcionáře a žalovaného, v jiných správních řízeních jiným orgánem byli sankcionováni a z jakého důvodu. Proto pokud magistrát města Teplice příslušná rozhodnutí služebnímu funkcionáři nevydal, není to vada řízení.
114. Obdobné platí i k navrhovaným výsledkům svědků H. a H., kteří dle svých osobních vyjádření (o jejichž autenticitě mezi stranami není pochyb) vůči služebnímu orgánu se akce nezúčastnili. Ve správním spisu jsou totiž založena vyjádření H. (2. 6. 2021) i H. (9. 4. 2021), podle nichž se tyto osoby události v hotelu P. dne 23. 1. 2021 neúčastnily. Svým výsledkem tak nemohli přispět ke skutkovému stavu o jednání žalobce. Stejně tak je městský soud názoru, že nadbytečný byl i výslech ředitele OBP – odbor vyhotovil stanovisko k zadaným otázkám, postoj k nim byl ze stanoviska zjevný, takže není důvod, aby jej ředitel OBP nějak doplňoval či snad přehodnotil v rámci výsledku. Žalobce byl uznán vinným za jednání v konkrétních okolnostech, z nich se stanovisko týkalo jen v otázce, zda statutár spolku může vykonávat jinou obdobnou činnost jako je podnikání či výtěžná činnost.
115. Co se týče požadavku žalobce na založení originálu fotografií do spisu, zde městský soud ověřil, že vytištěné fotografie korespondují obsahu přiloženého DVD. Žalobce požaduje

založení originálů fotografií za účelem autorizace příslušnými redakcemi, neboť jde o foto obrazovek. Žalobce se s fotografiemi ve spisu seznámil, proti autenticitě však nevznnesl jediný konkrétní argument, to neučinil ani v odvolání a ani v žalobě. Není teda zřejmé, jak by měla nepůvodní forma fotografií zkrátit žalobce na jeho právech.

116. Co se týče důkazu videozáznamem z kamer zabírající veřejné prostranství – ten je ve spise založen na disku USB na č. l. 6. Součástí spisu je i záznam s přepisem obsahu videa ze dne 27. 1. 2021. O obsahu záznamu byl žalobce informován dne 8. 3. 2021, proti tomu nic nenamítá, namítá pouze to, že tato nahrávka byla nesprávně provedena jako důkaz mimo správní řízení.
117. Správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz mimo ústní jednání. Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání „v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.“ O záměru správního orgánu provést důkaz videozáznamem (ohledáním) mimo ústní jednání by měli být účastníci včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona).
118. Služební funkcionář sice žalobci neoznámil, že bude provádět důkaz videozáznamem (ohledáním) mimo jednání a ani o takovém provedení důkazu nese-psal protokol. Vyhoto-vil však písemný záznam, s jehož obsahem se žalobce seznámil již dne 8. 3. 2021. Žalobci byla oznámena možnost seznámit se se shromážděnými podklady (dokonce opakovaně), tj. i se záznamem, této možnosti využil. Navíc žalobce netvrdí konkrétně, jak tímto pochybením mohlo být v daném případě zasaženo do jeho práv. A není to zřejmé ani městskému soudu, neboť výstup z videa, které zachycuje situace na vnějším prostranství před hotelem, služební funkcionář jako podklad k hodnocení jednání žalobce uvnitř hotelu nepoužil.
119. Žalobci procesní obrana i proti takto procesně vadnému provedení důkazu zůstala zachována. Žalobce jistě mohl ve vztahu k videu namítnout případné nedostatky např. že se videozáznam nevztahuje k jeho jednání, příp. mohl se k němu podrobněji vyjádřit, nic takového však neučinil. Za této situace je proto městský soud názoru, že procesní vada v postupu služebního funkcionáře neměla vliv na zákonnost prvostupňového i napadeného rozhodnutí.
120. Žalobce dále namítl, že jednotlivé důkazy měly být prováděny na ústním jednání, poukazuje přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu k přestupkovému řízení. Žalobce namítá, že byl služební funkcionář povinen nařídít ústní jednání, neboť o to žalobce požádal dne 8. 10. 2021.
121. V kázeňském řízení se postupuje dle služebního zákona, který obsahuje speciální úpravu. Pouze tam, kde tato úprava nedostačuje, se postupuje dle správního řádu (viz výše). Dle přestupkového zákona se pro řízení o jednání, které má znaky přestupku, postupuje jen v případech vyjmenovaných v § 189 odst. 1 písm. a) – s) zákona o služebním poměru, mezi nimiž však není užití pravidel pro nařízení ústního jednání.
122. Podle § 186 odst. 1 zákona o služebním poměru řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku, vede služební funkcionář ústně. O ústním jednání a o důležitých úkonech v řízení vyhotovuje písemný záznam. To znamená, že služební funkcionář v řízení činí jednotlivé úkony ústně, přičemž o úkonech učiněných ústně musí vyhotovit písemný záznam – to platí obligatorně u ústního jednání a o důležitých úkonech. Nezna-mená to však, že je ústní jednání povinné. Podle § 49 odst. 1 správního řádu pak správní orgán nařídí ústní

jednání „v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.“ Pro řízení ve věcech služebního poměru tedy zákon ústní jednání obligatorně nestanovuje, nařídít jej je proto třeba pouze tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení.

123. Žalobce o nařízení ústního jednání požádal v podání ze dne 8. 10. 2021 (v návaznosti na seznámení se s obsahem spisu dne 29. 9. 2021), když navrhl doplnění dosavadních důkazů. Tuto žádost odůvodnil tak, že „*jakmile budou jednotlivé důkazní návrhy provedeny či do spisu doloženy a účastník řízení bude s těmito seznámen, tak účastník navrhuje, aby bylo ve věci nařízeno ústní jednání, na kterém se účastník řízení hodlá k celé věci osobně vyjádřit.*“ Žalobce tedy žádal o ústní jednání z důvodu svého vyjádření, nežádal jej kvůli dokazování, ani nenamítal, že by se s dosavadními důkazy nemohl seznámit mimo ústní jednání. Žalobce se však k věci vyjádřil především již dne 18. 6. 2021, kdy věcně polemizoval s podstatou věci. Dne 8. 10. 2021 pak doplnil návrhy na dokazování, v podstatě ale jen avizoval své souhrnné vyjádření v návaznosti na doplnění důkazů. Žalobce takto neosvědčil nezbytnost ústního jednání k uplatnění práv. Zde lze souhlasit se žalovaným i se služebním funkcionářem, že žalobce ve správním řízení prostor k vyjádření měl a využil jej. Ani žalobce nespecifikuje, jak konkrétně byl v tomto ohledu zkrácen na svých právech.
124. Jen pro provádění důkazů pak není nutné nařizovat ústní jednání, lze provést důkaz mimo ústní jednání. O záměru služebního orgánu provést důkaz mimo ústní jednání by měli být účastníci včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona).
125. Ze správního spisu vyplývá, že v řízení proběhlo několik ústních jednání v případě výslechu svědků, tam je nepochybně účelné ústní jednání nařídít. Výsledky svědků byly soustředěny v několika termínech (31. 3., 13. 4., 27. 4., 11. 5., 14. 6. 2021). O výsledcích byl žalobce prostřednictvím svého zástupce vyrozuměn a měl tedy možnost se jich účastnit osobně, přítomen byl jen zástupce žalobce.
126. Co se týče dokazování ostatními podklady, správní spis neobsahuje žádný záznam o provádění důkazů mimo ústní jednání. To ostatně konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Jedná se o procesní vadu, neboť služební funkcionář postupoval v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu.
127. Současně i judikatura pak připouští, že tato vada nemusí nutně vést ke zrušení rozhodnutí. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 6 As 73/2015 - 40: „*Ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. je třeba vnímat v souvislosti s ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s., z něhož vyplývá, že nestačí uplatňovat jen porušení svých (procesních) práv v předcházejícím řízení, nýbrž je třeba i zkoumat, zda mohl být v důsledku toho žalobce zkrácen na svých (hmotných) právech.*“ Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 60/2011 - 101 ze dne 15. června 2011, „*důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.*“ To vyplývá např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 4. června 2003 č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. března 2004 č. j. 6 A 51/2001 - 30, č. 494/2005 Sb. NSS.
128. Žalobce byl o obsahu a podkladech správního spisu průběžně informován, měl možnost seznámit se s jeho obsahem (ve dnech 8. 3., 14. 6. 2021, konečné seznámení učinil dne 29. 9. 2021, v rámci odvolacího řízení dne 4. 1. 2022), procesní obranu proti podkladům mu nikdo neupřel a žalobce ji i využil – v rámci vyjádření k věci ze dne 18. 6. 2021, ze dne 8. 10. 2021 či v odvolání ze dne 9. 11. a 18. 11. 2021 (str. 8) namítl, že stav spisového materiálu

neprokazuje, že by se dopustil protiprávního jednání. V rámci stěžejní procesní obrany proti právní argumentaci, jejíž podstatou bylo, zda splňoval výjimky z krizových opatření, věcně pak polemizoval s dosavadním obsahem správního spisu (a navrhl jeho doplnění). Žalobce tedy důkazy založené ve správním spise znal, věcně s nimi mohl polemizovat. Městskému soudu tak není zřejmé, jak mohl služební funkcionář a popř. žalovaný tým, že tyto důkazy provedl mimo ústní jednání (byť procesně vadným způsobem v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu), zasáhnout do jeho práv.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

129. Městský soud je názoru, že služební funkcionář i žalovaný správně právně kvalifikovali jednání žalobce jako přestupek podle § 34 odst. 1 písm. c) krizového zákona. Žalobce v rámci své procesní obrany neprokázal, že by jeho přítomnost na místě náležela pod některou stanovenou výjimku, naopak shromážděné podklady ve svém logickém souhrnu uceleně prokazují, že žalobcova přítomnost nebyla motivována pracovním setkáním, jak žalobce tvrdí. S namítanými procesními vadami se městský soud neztotožnil. Identifikované procesní vady pak nemají za následek nezákonnost žalovaného a potažmo prvostupňového rozhodnutí.
130. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal nedůvodnou a jako takovou ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
131. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobce v řízení úspěšný nebyl, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníkovi řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. 6. 2023

JUDr. Slavomír Novák v. r.

předseda senátu